

Jan: „Szu ga tež na morju rubažniki?“

Man: Jo, pscheto ške, bogańebojasne luže beše s togo žedneje wědobnosći űegotuju, dyž druge kože napaduju a lužam jich dobytki seberu.

Jan: „To ga běchu Engelske!“

Man: Tak še sdašcho. Ale Robinson še myšlafcho, až jo možno, až šu take škožeje Engelskim kož wseli a potom še pschehoblakli. — We přednych lětach šwogogo pschebuwanía na kupe by Robinson še wělgin wjašeliš, gab jan take luže pschisšli a jogo ak popajžoneg šobu wseli; ale něto še psched nimi předš glědašcho, ab jim do rukow űepadnuš. Take tež Šětkoju šgroni. A hobej stupišchtej š gory do krow, a glědašchtej ššhajžu, zo budu dalej šachopišch.

Woni běchu až šu kupe pschijěli a stupachu na kraj. Šich běšcho jadnaščo, wošymjo wot nich mějachu bušchi, tšcho paš niz, a te mějachu ruže huwěšane; ako paš běchu na šuchem, ga jich pušchcžichu. Šaden tych popajžonych, kaž Robinson wižěšcho, padnu psched tymi wošmimi na kolena, pošwigafcho štykńonej ruže, ako by pschošnyš. Robinson űewěžěšcho, zo dej še myšlišch, Šětko paš žafcho š űomu: Glědaj, luže š twojeje šenje tež šwoje popajžone žeru! Robinson paš hugroni gornivy: To jan űewawrij, to űebudu! — Něto ša sdašchim šchytne tšcho pschošachu, ale te hobronite jim še šwojimi šablami pogrošychu, ab měžali; potom tych popajžonych wostawichu a žěchu hofuš dalej a lagnuchu še do chłodka, dofulž běšcho hokošo pošdńía a wělgin šchopšo.

Te popajžone wostachu tužne šejžeze,